

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/42/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120421462
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:6120421462.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpenej advokátom: JUDr. Ján Šoltés, Mýtna 48, Bratislava proti žalovanej: A. B., nar. XX. marca XXXX, trvalý pobyt A. XXXX/X, C., zastúpenej: JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, IČO: 47 445 092, o 2.595,94 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 25. januára 2022 č. k. 1Csp/2/2021-168, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie 2.595,94 eur (I.) a žalovanej priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške mal rozhodnúť po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením (II.). Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 497 ObZ (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 2, § 17 ods. 1 ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 92 ods. 8 ZoB (zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v relevantnom znení). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 13.1.2015 medzi právnou predchodkyňou žalobkyne (Všeobecná úverová banka, a.s.) a žalovanou, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 6.000,-, ktorý sa zaviazala splácať mesačnými splátkami. Z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti žalovanej splácať úver riadne a včas, došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Žalobkyňa sa preto domáha zaplatenia dlžnej sumy úveru. Súd prvej inštancie primárne skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne v danom spore, ktorá ju odvodzovala od rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14.2.2020 a žiadosti o postúpenie zo dňa 2.3.2020. Konštatoval, že zákon o bankách definuje podmienky postúpenia bankovej pohľadávky, k čomu môže dôjsť len vtedy, ak napriek písomnej výzve banky je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke (tým nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu). Podľa § 17 ZoSÚ je postúpenie možné len v prípade, ak sa postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred týmto termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Rozhodujúcou skutočnosťou platného postúpenia je preto splatnosť pohľadávky, ako i preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi v omeškaní a jeho následné

nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že predčasné zosplatnenie pohľadávky zo strany právneho predchodcu žalobkyne nebolo platné. V zmysle bodu 5 zmluvy banke prislúchalo právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru v prípade omeškania klienta, ktoré zmluvné dojednanie bolo súčasťou spotrebiteľskej zmluvy, ktorá bola vopred pripravená, a preto ju súd prvej inštancie podrobil súdnej kontrole, či nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere predstavuje formulárovú zmluvu, pričom spotrebiteľ má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené. Obsah zmluvy ako aj obsah obchodných podmienok, bol daný právnym predchodcom žalobkyne bez možnosti žalovanej privodiť akúkoľvek zmenu. Obsahom bodu 5 písm. b/ zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola banka oprávnená vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru v prípade omeškania s úhradou viac než dvoch splátok alebo jednej splátky počas obdobia dlhšieho ako tri mesiace a dlžník bol na ich zaplatenie písomne vyzvaný (uvedené zmluvné ustanovenie korešponduje s čl. IX bod 1 písm. a/ Všeobecných obchodných podmienok, ktorý článok rozširoval podmienky, za ktorých môže banka úver predčasne zosplatiť). Podľa § 53 ods. 9 O. z. veriteľ môže uplatniť právo podľa § 565 O. z. najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, pričom toto právo je súčasne obmedzené a veriteľ ho môže využiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Ustanovenie § 565 O. z. má dispozitívny charakter, teda zmluvné strany môžu jeho použitie vylúčiť, prípadne korigovať podľa svojich potrieb, no v prípade spotrebiteľa nesmie dôjsť k odchýleniu sa v neprospech spotrebiteľa. Na základe vyššie uvedených záverov súd prvej inštancie konštatoval, že zmluvná podmienka v bode 5 zmluvy, ktorou si banka dojednala pre prípad omeškania s platením splátok právo na zosplatnenie celého úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pretože sa neprimerane v jeho neprospech odchyľuje od ust. § 53 ods. 9 O. z.. Konkrétne banka môže podľa zmluvy vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru aj v prípade omeškania dlžníka s úhradou viac než dvoch splátok bez ohľadu na dĺžku doby, v ktorej je s týmito splátkami v omeškaní (t. j. spotrebiteľ nemusí byť v omeškaní viac ako tri mesiace), pričom chýbalo upozornenie na možnosť zosplatnenia v lehote nie kratšej ako 15 dní. Súd prvej inštancie zdôraznil, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné vnímať ako prostriedok ultima ratio, a sám veriteľ má mať prvoradý záujem na tom, aby zmluva trvala a spotrebiteľ si priebežne plnil svoje zmluvné záväzky (nie aby spotrebiteľa hrubým spôsobom poškodil vyhlásením predčasnej splatnosti úveru). Jednotlivé dôvody predčasného ukončenia zmluvy musia byť natoľko závažné, aby odôvodnili zásadné následky pre spotrebiteľa, akými sú strata výhody splátok. Súd prvej inštancie s poukazom na uvedené označil zmluvnú podmienku uvedenú v bode 5 zmluvy, ako aj článok IX Všeobecných obchodných podmienok, za absolútne neplatné. Z dôvodu absencie dohody o oprávnení poskytovateľa úveru požadovať predčasné splatenie úveru (§ 565 O. z.), ako aj dohody o možnosti jednostranne vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, dodávateľ nebol oprávnený požadovať predčasné splatenie úveru podľa § 565 O. z. V čase postúpenia pohľadávky nastala splatnosť úveru poslednou splátkou splatnou 20.12.2019. Súd prvej inštancie preto skúmal ďalšie zákonom stanovené podmienky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Žalobkyňa však nepreukázala, že banka pred postúpením pohľadávky písomne vyzvala žalovanú na úhradu jej splatného záväzku. Za takúto výzvu nemožno považovať upozornenie na možnosť zosplatnenia úveru zo dňa 2.1.2018, keďže sa netýkalo celej postupovanej pohľadávky, ale nedoplatku na splátkach (417,95 eur) a bolo doručované žalovanej na adresu, ktorá nie je adresou trvalého bydliska žalovanej ako ani jej korešpondenčnou adresou (B. D. XX, E.). Za takúto výzvu nebolo možné považovať ani oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru zo dňa 6.2.2018, ktorá bola žalovanej doručovaná na adresu F. XXX/XX, G., napriek tomu, že žalovaná v zmluve o úvere uviedla korešpondenčnú adresu C. X, G.. Táto zásielka sa banke vrátila s poznámkou adresát neznámy. Predmetná výzva sa tak nedostala do dispozičnej sféry žalovanej. Súčasne nemohlo ísť o výzvu pred postúpením celej pohľadávky, keďže predčasné zosplatnenie úveru bolo neplatné a v čase uskutočnenia výzvy nebola ešte splatná celá pohľadávka. Navyiac po uvedenej výzve žalovaná vykonala čiastočné úhrady. Práve výzva pred postúpením pohľadávky mala slúžiť ako posledná možnosť pre dlžníka na odvrátenie postúpenia pohľadávky a zotrvanie v právnom vzťahu s bankou. Ani jedna z uvedených listín však nespĺňala podmienku, ktorú vyžaduje § 92 ods. 8 ZoB. Žalobkyňa inú výzvu pred postúpením netvrdila ako ani nepreukázala. Postúpenie pohľadávky voči žalovanej bolo v zmysle § 39 O. z. pre rozpor s § 92 ods. 8 ZoB neplatné. Žalobkyňa preto nebola v danom spore aktívne vecne legitimovaná a žaloba bola zamietnutá. Nebol potom dôvod zaoberať sa ďalšími námietkami žalovanej. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov), v zmysle ktorých bola žalovanej, ktorá bola v spore úspešná v celom rozsahu, priznaná plná náhrada trov konania.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa navrhujúc jeho zmenu, uložením povinnosti žalovanej zaplatiť jej sumu 2.595,94 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.716,83 eur od 6.3.2018 do 21.4.2020, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 2.598,57 eur od 22.4.2020 do 5.5.2020, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 2.595,94 eur od 6.5.2020 do zaplataenia. Odvolanie odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci. Je toho názoru, že aktívna vecná legitímácia bola v spore preukázaná oznámením o postúpení pohľadávky. V spore bola tiež predložená rámcová zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 14.2.2020 so žiadosťou o postúpenie a prevod zo dňa 2.3.2020, s identifikáciou postúpenej pohľadávky. Predložené boli aj výzvy právnej predchodkyne žalobkyne zo dňa 2.1.2018 a 6.2.2018, ktorými bolo preukázané splnenie zákonom stanovených podmienok platného postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Zasielané boli doporučenou poštovou zásielkou, ktorá skutočnosť bola preukázaná podacím hárkom s číslom zásielky. Zákon o bankách pritom neuvádza akú formu má mať výzva banky pred postúpením, uvádza len obsahové náležitosti výzvy. Každý právny úkon sa vykladá podľa obsahu. Nie je pritom vylúčené aby obsahom jednej listiny bolo aj niekoľko právnych úkonov (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoCsp/37/2022). Žalobkyňa v spore preukázala, že jej právna predchodkyňa dňa 2.1.2018 vyzvala žalovanú na zaplataenie peňažného záväzku predstavujúceho omeškané nezaplataené úverové splátky, pre nesplnenie ktorých bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru. Výzvou na predčasné splataenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 6.2.2018, zaslanou doporučené, bola žalovaná vyzvaná právnou predchodkyňou na zaplataenie dlžnej pohľadávky. Žalovaná napriek písomným výzvam dlh nezaplatala a do omeškania so zaplataením dlhu sa dostala po dobu viac ako 90 kalendárnych dní. Došlo k platnému postúpeniu pohľadávky a bola daná aktívna vecná legitímácia žalobkyne v spore.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil absenciu zákonom stanovených podmienok pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 O.z., preto bolo bez právneho významu preukazovanie splnenia podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB s odkazom na upomienku, resp. jej doručovanie, keďže upomienka, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, predstavujú neplatné právne úkony. Poukázala na ustanovenie § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom od 1.1.2017. Žalobkyňa nepreukázala ani existenciu výzvy v zmysle § 92 ods. 8 ZoB, keďže v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru, došlo tak k postúpeniu tzv. živého úveru, čo je v rozpore s § 17 ZoSÚ. Žalobkyňa nepreukázala splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB a preto nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu.

Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie je nedôvodné.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom v rozhodnutí súdu prvej inštancie a preto konštatuje jeho vecnú správnosť. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a potrebu vysporiadať sa s odvolacími námietkami uvádza nasledovné:

Podľa § 92 ods. 8 ZoB ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; tým nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.

V zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách mal zákonodarca úpravou ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval.

V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 8/2018 č. 60 bol daný výklad osobitných zákonom stanovených podmienok pre platné postúpenie pohľadávky banky, ak ide o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru), a to preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a následné dlžníkovu nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Uvedené kumulatívne podmienky musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky na tretiu osobu, keďže zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za naplnenia predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky musia byť naplnené v čase postúpenia pohľadávky.

Dohodu o strate výhody splátok podľa § 565 O. z. je nutné odlišovať od dohody, ktorou bolo dohodnuté, že nezaplatením jednej zo splátok nastáva splatnosť celého dlhu (porov. rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo 2658/2008). Právna predchodkyňa žalobkyne mala vyhlásiť úver za predčasne splatný dňom 6. februára 2018, a to výzvou datovanou rovnakým dňom, hoci pre splatnosť celej pohľadávky podľa § 565 O. z. je potrebné uplatnenie a doručenie žiadosti o zaplatenie celej pohľadávky. Zmluvná podmienka, v ktorej si dodávateľ dojednal pre prípad oneskorenia s platením (nesplácanie pohľadávky riadne a včas) právo na zosplatenie celého dlhu, by mala zachovávať rovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, prihliadajúc aj na právnu úpravu v ustanovení § 53 ods. 9 O. z. (ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva), teda nepostačuje akékoľvek omeškanie spotrebiteľa s úhradou záväzku. Podľa § 54 ods. 1 O. z. zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa pritom nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa.

Súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru pri posudzovaní splatnosti bankovej pohľadávky, keďže zmluvné dojednanie o zosplatení zostatku úveru (bod 5 písm. b/ zmluvy o spotrebiteľskom úvere a čl. IX bod 1 písm. a/ Všeobecných obchodných podmienok) sa odchyľuje od ustanovenia zákona § 53 ods. 9 O. z. (porov. ods. 29 napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie) v neprospech spotrebiteľa a preto je neplatné.

Súd prvej inštancie posúdil správne aj nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, z dôvodu nenaplnenia zákonom stanovených podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB (v prípade nesplnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 veta prvá ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom o bankách, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 O. z. zakázané). Súd prvej inštancie tak postupoval v súlade s ustálenou súdnou praxou (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018; publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 8/2018 č. 60).

S poukazom na vyššie uvedené oznámenie veriteľa o postúpení pohľadávky spolu s rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 14.2.2020 a žiadosťou o postúpenie o postúpenie zo dňa 2.3.2020, preukazovali len uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky a vyhotovenie oznámenia o nej, nie však zákonom stanovené podmienky platného postúpenia bankovej pohľadávky.

Odvolačná argumentácia týkajúca sa poukazu na formu zasielania doporučenej výzvy právneho predchodcu žalobkyne zo dňa 2.1.2018 a 6.2.2018, ako doporučenej poštovej zásielky, bola bez právneho významu, keďže (ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia) prvá výzva (zo dňa 2.1.2018) sa netýkala celej postupovanej pohľadávky (len nedoplatku na splátkach 418,95 eur), doručovaná na adresu, ktorá nebola adresou trvalého bydliska, ani korešpondenčnou adresou žalovanej. Druhá výzva (zo dňa 6.2.2018) bola žalovanej doručovaná na inú adresu ako bola uvedená žalovanou v zmluve o úvere korešpondenčná adresa (zásielka sa vrátila s poznámkou „adresát neznámy“). Súd prvej inštancie správne potom konštatoval, že nemohlo ísť o výzvu pred postúpením celej pohľadávky, vzhľadom na neplatné predčasné zosplatenie úveru (v čase výzvy nebola splatná celá pohľadávka).

Žiadosť veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky (§ 565 O. z.) možno charakterizovať ako jednostranný adresovaný hmotnoprávny úkon, čo znamená, že v stanovenej lehote musí byť dlžníkovi doručený (§ 45 ods. O. z.). Nestačí odovzdanie prejavu na prepravu. Vzhľadom na kogentnú právnu úpravu nie je možné ani dohodou zmluvných strán upravujúcej vzájomné doručovanie písomností, kogentnosť uvedenej hmotnoprávnej úpravy zmeniť. Ak bola uzavretá zmluva písomne a žiadosť veriteľa znamená zmenu pôvodne uzavretej zmluvnej otázky o splatnosti dlhu, je nutné aby aj žiadosť veriteľa pod sankciou neplatnosti bola písomná (§ 40 ods. 1, 2 O. z.). Strata výhody splátok pritom nenastáva priamo zo zákona, ale až v dôsledku uplatnenia práva veriteľom (porov. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 20Cdo/717/2008).

Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania. Žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, prislúchala plná náhrada trov konania voči žalobkyňi v konaní neúspešnej. O výške náhrady trov konania má rozhodnúť súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným rozhodnutím.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná v plnom rozsahu, preto jej vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v odvolacom konaní neúspešnej. Žalovaná má tak voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.